

VAN Paul Sliepenbeek

Welke boeken lezen advocaten eigenlijk buiten de juridische literatuur, als ze dan nog lezen? Zien ze graag opera, bezoeken ze bioscopen, concerten, galleries? Gaan ze naar toneel? En wat betekent die cultuur voor hen en, misschien, voor hun werk? Paul Sliepenbeek (50, advocaat echtscheidingsrecht bij AKD Prinsen van Wijmen te Rotterdam; getrouwd, vier kinderen) is liefhebber van popmuziek en toert met een eigen disco.

Jan Pieter Nepveu
journalist

SYMPATHY FOR THE DEVIL

Tekst: Mick Jagger & Keith Richard

Please allow me to introduce myself
I'm a man of wealth and taste
I've been around for long, long years
stolen many a man's soul and faith

I was around when Jesus Christ
had His moment of doubt and pain
I made damn sure that Pilate
washed his hands and sealed his fate

I stuck around St. Petersburg
when I saw it was time for a change
I killed the Tzar and his ministers
Anastasia screamed in vain

I rode a tank
held a general's rank
When the blitzkrieg raged
and the bodies stank

Pleased to meet you
hope you guess my name
But what's puzzling you
is the nature of my game

‘Met mijn werk zit ik natuurlijk altijd te wroeten in het spanningsveld van relaties en sta dus wat meer open voor popmuziek’

“Op feesten en partijen draaien de jongelui met name muziek van de laatste jaren. Prima, maar ik heb vooral wat met muziek uit de jaren zestig, zeventig en tachtig en ik denk dat dat ook voor mijn genera-

tiegenoten geldt. Het zal ook wel te maken hebben met de leeftijd: de nostalgische gevoelens en gedachten nemen toe. Het is bijna ontroerend om naar muziek uit die tijd te luisteren. Bij wijze van spreken weet je nog waar en met wie je er op stond te dansen.

Een jaar of zes à zeven geleden heb ik een disco overgenomen: versterkers, forse luidsprekerboxen, mengpaneel, licht en cd-spekers. Ik had al een behoorlijke cd-verzameling, die ik heb vernieuwd en aangevuld. Met een paar honderd cd's bestrijk je al snel enkele decennia popmuziek. Ik draai daar waar ik het zelf leuk vind, op kantoor, de Rotterdamse balie, hockey- en golfclub, 25-jarige bruiloften en verjaardagen van vrienden et cetera. Geld vraag ik niet. Voor een mooie avond heb ik alleen een goede entourage en lekkere liedjes nodig.

Is er een borrel voor de hap, dan warm ik iedereen wat op met goed in het gehoor liggende nummers: *After midnight* van Erik Clapton, *Riders on the storm* van de Doors en zo. Wat later op de avond wordt het tempo opgevoerd, meestal te beginnen met disco van medio jaren zeventig, maar zeker ook een terugblik naar de jaren zestig. Een feest van herkenning, succes gegarandeerd! Onlangs op mijn vijftigste verjaardagsfeest heb ik, voor de band startte, mijn favoriete topvijftig gedraaid, samengesteld uit de Radio 2 top 2000. *Stairway to Heaven* van Led Zeppelin staat ook bij mij hoog, verder natuurlijk de “schuifelpaten” als *Nights in*

I watched with glee
while your kings and queens
fought for ten decades
for the gods they made
I shouted out,
“Who killed the kennedys?”
When after all
it was you and me

Let me please introduce myself
I'm a man of wealth and taste
And I laid traps for troubadours
who get killed before they reached Bombay

Just as every cop is a criminal
and all the sinners saints
As heads is tails
Just call me lucifer
'cause I'm in need of some restraint
So if you meet me
have some courtesy
have some sympathy, and some taste
Use all your well-learned politesse
or I'll lay your soul to waste,

Pleased to meet you
Hope you guess my name,
But what's puzzling you
Is the nature of my game.

'*Sympathy for the devil* heeft een raakvlak met het vak van advocaat: benader de dingen niet zwart-wit en kijk ook eens naar jezelf'

white satin van de Moody Blues, *A whiter shade of pale* van Procol Harum en niet te vergeten *Angie* van de Rolling Stones.

De basis voor de popmuziek, ook de huidige, is naar mijn gevoel gelegd in de jaren zestig. Naast de Beatles en de Rolling Stones komen dan vele en goede bands op. Er zijn prachtige dvd's uit die tijd. Aanvankelijk staan ze daar nog keurig statisch in dezelfde pakken te spelen, maar geleidelijk aan wordt het alternatiever: flowerpower, lange haren, peace en blote borsten. Kijk maar eens naar Kralingen en Woodstock.

Afgezien van de nostalgie ben ik de muziek mooier gaan vinden omdat ik de teksten nu begrijp en beter in me opneem. Zo kan ik me niet herinneren dat ik vroeger ooit hoorde, laat staan besepte, dat Janis Joplin zong: "Freedom is just another word for nothing left to lose." Prachtig. Zo heb ik tot voor kort nooit geweten dat de song *Shine on you, crazy diamond* van Pink Floyd sloeg op Syd Barret, één van de voormalige bandleden. Een geniale, maar daarnaast ook psychoti-

sche jongen, die vanwege zijn schizofrenie niet meer houdbaar was. Hij vertrok en de groep maakte die prachtige song die op hem sloeg. In *Aloha* las ik laatst dat hij enkele jaren geleden nog eens is gezien, slapend onder bruggen in Londen. Volledig de weg kwijt, niemand meer herkenkend. Wanneer je dat weet, dan ga je zo'n plaat toch anders beluisteren.

Omdat veel teksten appelleren aan mijn werk komen ze naar mijn gevoel extra hard bij me binnen. Ik zit natuurlijk altijd te wroeten in het spanningsveld van relaties en sta er dus wat meer voor open, denk ik. Familierechtadvocaten moeten gevoelsmensen zijn, anders zouden ze dat vak niet kunnen uitoefenen. Misschien dat ik me daarom dan ook zo kan verliezen in deze muziek.

Echt een fan ben ik van de Rolling Stones. Hun beste nummer vind ik nog steeds *Sympathy for the devil*. Een buurmeisje had eerder dan ik de elpee *Beggars banquet* en het was het intronummer op die plaat. Een leuke meid en een prachtige elpee, daar zal de vonk wel

door overgeslagen zijn. Het is een mystiek nummer en je merkt dat ook tijdens de Stones-concerten. Het wordt donker in het stadion. De begintonen worden ingezet en vanuit het midden van het veld danst Mick Jagger in de bundel van een spot, gehuld in een grote cape, in de richting van het grote podium, waarna het losbarst. Ik voel nu dat alleen de titel al een raakvlak heeft met het vak van advocaat. De tekst heeft iets relativerends en confronterends tegelijk: benader het niet zwart-wit en kijk ook eens naar jezelf.

In de heftige scheidingspraktijk bezorgt muziek mij ontspanning. Het is uitdagend en creatief werk maar ook beladen en energievretend. Ik vind het heerlijk om zo nu en dan uit mijn dak te gaan. De popmuziek is een uitlaatklep in de hectiek van de praktijk. Mijn vrouw en kinderen? Zij vinden het prima en denken: laat hem maar lekker. Waarschijnlijk zien zij dat deze ontspanning voor mij belangrijk is. ”